

חברים מספרים על עודד

חברים מספרים על עודד

הוצא לאור במלאת שש שנים לנפילתו
של עודד קורנפיין ז"ל

חברים מספרים על עודד

חברים מספרים על עודד

עודד שלנו בן יקר ואהוב

עברו שש שנים מאז נפרדנו ממך בקול זעקה, ובכאב גדול, ואנחנו עדיין לא מאמינים, הגעגועים והכאב לא נותנים לנו מנוח.

אתה שהיית כל כך צנוע, אהוב, ומיוחד, התברכת בחברים טובים שלא עוזבים אותנו, זוכרים אותך ומנציחים אותך, בשבילנו זו נחמה גדולה.

רצינו לספר לך שבעמק אנחנו המשפחה ממשיכים את דרכך דרך המוסיקה שכל כך אהבת, התיפוף שזרם בעורקיך.

לכן החלטנו להעניק מלגות לילדים שרוצים ללמוד מוסיקה ואין ביכולתם, ומדי שנה ביום ההולדת שלך מתקיים ערב בקיבוץ אפיקים לזכרם של ערן ועודד קורנפין.

בערב המיוחד מספרים ומזכירים את עודד וערן שרים ומנגנים והערב מוקדש לכם, בנינו האהובים.

החברים שלך החליטו להוציא חוברת זיכרון ביום השנה השישי לנפילתך במבצע "חומת מגן".

עודדי כשהיית ילד קטן קאנו לך "עודד הנווד" כי אהבת לטייל בטבע ובשבילי הקיבוץ.

עודדי כשגדלת קראנו לך "עודד השודד" כי שדדת אותנו במבטך.

החיקויים והצחוקים שלך מלווים אותנו כל הזמן.

כשהתבגרת בתקופת שירותך הצבאי רצית להוכיח לעצמך, למשפחה ולסובבים אותך שיש בדך את האומץ והיכולת להיות לוחם מהשורה הראשונה ואתה, שהיית בתחילת דרכך, סיימת את חיך כחייל גיבור.

לעד תישאר בליבנו.

אוהבים אותך

אמא, אבא, וכל המשפחה

עודד,

לשבת ולכתוב לך משהו רציני, כואב, ומתגעגע נראה לי פתאום מאוד מוזר, שכן כל אינטראקציה שלי איתך הייתה תמיד בסימן של צחוק או איזו סיטואציה הזויה אחרת, כך שלא משנה כמה ניסיתי, לא הצלחתי לשמור על ארשת פנים רצינית.

הצחוק והחיוך הרחב ביותר שראיתי אי פעם הם שיישארו אצלי ממך לתמיד. אני זוכר שרק הגעתי לפלוגה ולכיתה א' של המחלקה, כל החיילים הראו פנים בוחנות, מפוחדות מעט. ניסיתי להפגין רצינות ובכוונה באתי עם זקן מאיים ועיניים מכווצות, ולרגע נראה שזה עבד על כולם. אבל מבין כל העיניים המהססות פתאום פגשתי בזוג עיניים שובבות וצוחקות, ועוד לפני שהספקתי לרמוז על משהו רציני כבר סיננת איזו בדיחה וכל החבר'ה בקושי ריסנו את צחוקם וגם אני נשברתי. נשברתי והבנתי שזו האווירה שעודד סוחף עמה את כל המחלקה. הבנתי ושמחתי לגלות שאני יכול להישאר אני, גם מצחיק ומשוגע, ולתת לך לסחוף אותי לרגעים שלעולם לא אשכח.

אני זוכר את היום שנודע לי על המאורע הנורא, אמרתי לעצמי: "אלוהים, איך אתה לוקח לנו אותו? שכן עודד הוא נדיר בין הבריות שמתרוצצות פה על פני האדמה, וכל כך נחוץ. נחוצים לנו צחוקים, טוב לב, קלילות, אור והשקפת עולם חיובית שאין לכל אדם אבל אצל עודד היה אפשר למצוא לא אחת מהתכונות האלו, אלא את כולן ועוד בכמויות". אבל כנראה אלוהים רוצה את הטובים ביותר לידו, לא שזה מנחם כל כך אבל זה קצת עדיף לחשוב שיש לך תפקיד חשוב שם למעלה, ושאתה מאיר לנו את השמים בעיניך הצוחקות. וכשאני מנסה להבין איך נלקח נער מופלא שכזה, אני נזכר בשיר הזה של נתן אלתרמן:

ובלילה חבוש קסדת פלד, אז ירד המלאך גבריאל
וניגש למראשות אליפלט, ששכב במשלט על התל
הוא אמר: אליפלט אל פחד, אליפלט, אל פחד וחיל
במרום לנו יש ממך נחת, אף שאין לך אופי במיל

אריק אמזלג, מ"כ א' מחלקה 1

ליל הסדר 5.4.2004. (15.4.2004)

לזכר עודד קורנפיין

...ולקחו מן-הדם ונתנו על שתי מזוזות ועל המשקוף...
והיה הדם לאות על הבתים אשר אתם שם, וראיתי את הדם ופסחתי עליכם,
ולא יהיה בכם נגף למשחית בהכותי בארץ מצרים (שמות, י"ב י"ב-י"ג)
ויהי בחצי הלילה (כ"ט)
ותהי צעקה גדולה, כי אין בית אשר אין שם מת ... (ל)

יום נופל על יום
ישוב אך לא מיושב עם משפחתי בליל סדר
אשר לא הייתי בו בלילות הקודמים.
תינוק מצחק בצד ומכוון את התכונה עליו
בעת קריאת ההגדה.

משהו לא בסדר

תנועה חרישית בחצי הלילה
בין כוכים סמטאות לא סדורות
בין בתים ללא צורה ומשקוף,
ללא שיקוף סכנה בין הצללים
ללא סימן מגן בכתלים.

ירי משחית מכה
דממת אל-חוט בתום הצעקה
בין כתלי דמעות
דם בין בתים אשר לא פסח.

משהו לא בסדר
שורה חסר

אות מתה בין הבתים אשר אנו שם
נושאי שם
כי אין בית אשר אין בו המת.

דניאל באונגרטן

עודד,

אני נזכר בתקופה שהכול היה עוד טרי, גם אז כתבתי אבל משום מה לא הרגשתי בנוח או שאולי הרגשתי שמה שאני כותב לא יהיה מספיק, לא יהיה מספיק מרגש, לא מספיק מכובד, לא מספיק עצוב. היום כל החששות האלה כבר לא עולים ואני פשוט רוצה לכתוב לך כי לא דיברנו הרבה זמן. עם הזמן אתה צובר זיכרונות וכל תקופה בחיים משאירה אותך עם אנשים שהופכים להיות חלק בלתי נפרד ממך, אתה לא נמצא פה פיזית אבל אתה בהחלט אחד מהאנשים האלה.

בתחילת כל דרך חדשה שאני הולך בה יש לי איזושהי צביטה קטנה שלא עוזבת, והצביטה הזאת מזכירה כל פעם מחדש שהנה שוב אני מתחיל משהו שאתה לא.

אני נזכר ביום שנחתי בתאילנד, זה היה כבר לפני יותר משנתיים, ושבועיים אחרי היומולדת שלך, ופשוט עמדתי לי רגע על החוף בלילה עם בקבוק בירה ודיברתי איתך קצת, עם חיוך מהול בעצב שתיתי לכבודך ורק אז הרגשתי שזה בסדר לצאת לדרך.

עודד אתה אח יקר והיום אני בהחלט יכול להגיד בגאווה שאני מרגיש חלק מהמשפחה שלך, אני מסתכל עליהם ויודע שאני וכל החברים לא מהווים תחליף אבל הם זכו בבנים חדשים.

אני יודע שאתה תמשיך ללוות אותי כל החיים ואני מקווה שיהיה בי תמיד את הכוח ללוות את משפחתך, אני אוהב אותך אחי היקר ואני אוהב אתכם משפחת קורנפיין.

אלירז בניטה

"יובל גליק היה בן 19 כשצלל עם מטוסו אל הכנרת ונהרג. אחרי מותו מצאה אימו רחל בחדרו צילומים שצילם אותי בהופעה במועדון 'רוקסן' והתקשרה אליי. ישבנו בבית הקפה והיא סיפרה לי על יובל, על עולמו הפנימי העשיר... על המוסיקה שאהב... הופעתי ביום השנה לזכרו במתנ"ס של קריית גת. כעבור שלוש שנים התקשרה אליי רחל ואמרה: 'קרה לי משהו חשוב ואני רוצה לספר לך עליו. אני הגעתי מבולגריה לישראל בגיל 14 והקליטה בארץ בכלל לא הייתה קלה עבורי. התגעגעתי לירוק ולמים של מולדתי הישנה. יום אחד לקחו אותנו לטיול אל הכינרת. אני תמיד אזכור את הרגע והמיקום המדויק שממנו ראיתי את הכנרת בפעם הראשונה. הרגשתי שהגעתי הביתה. מאז, תמיד היה לי יחס מיוחד אל הכינרת, לפחות אחת לשנה הייתי נוסעת אליה ובכל פעם, באותו המקום, הייתי נזכרת בפעם הראשונה ההיא, ומתרגשת מחדש. אחרי שקרה מה שקרה עם יובל, הייתי ברוגז עם הכנרת. לפני שבוע, לקראת הטיסה שלי הלילה אל בתי שנמצאת בארה"ב, החלטתי שהגיע הזמן לצאת למסע פיוס עם הכנרת. יצאתי לבדי במכונית מקריית גת. זה לקח לי שעות-נסעתי ועצרתי ובכיתי ושוב נסעתי... כל הזמן הקלטת שלך התנגנה ברדיו טייפ של המכונית הלוד ושוב. כבר לא ידעתי מתי הסוף ומתי ההתחלה... אבל אז קרה דבר מה ששינה את הכול. ברגע שהגעתי אל המקום ההוא שממנו ראיתי את הכנרת לראשונה, באותה שנייה ממש, שמעתי ברמקולים של המכונית: 'מה יש לדבר, מה יש לדבר, אני שוקע כאן, וזורח במקום אחר...' (אהוד בנאי / 'זוכר כמעט הכל')

גם עבורי, הכנרת היא מקום שקשה לנתק אותו מסיפור אחר לגמרי... יש מקומות ורגעים שלוקחים אותנו רחוק מעבר לכל זיכרון. לנו נותר לדלות את אותם רגעים איתך, דרך מקום, בלי זמן, בעיקר עם תחושה... אני בטוח שאמנם סיימת לזרוח כאן-עבורנו-כמו שעשית כל חיידך, אך זורח אתה במקום אחר, רחוק מכאן, ולבטח עושה אתה עבודה נפלאה, עם חיוך שכזה... תודה על אין-ספור זריחות.

אוהב אותך, בר-צורי (יאיר)

לעודד, אין שבווע שאני לא חושב עליך. אני לא מאמין שעבר כל כך הרבה זמן ואתה לא איתנו. בכל אזכרה או ביקור בקיבוץ אני עדיין מסרב להאמין, אבל יכול להיות שככה יותר קל.

אני מוצא את עצמי יושב מול המחשב ומנסה לכתוב, אבל זה ממש קשה. איך אפשר לתאר בן אדם כמוך, לספר מי היית, אדם שמוכן לעזור תמיד לכולם, איך אפשר לספר שהיית כל כך מצחיק. אני מקווה שבאמצעות הספר הזה שכולם היו שותפים לו, נוכל לעשות זאת ולו במעט.

איך אפשר לשכוח אדם כל כך מצחיק, ששופך את השמן של טונה על ה"נגב" שלו במקום שמן נשקים ויוצא מזה עם מחמאה מהמפקד על השימון היסודי של הנשק. צחקנו כל כך עד שכאבה לנו הבטן.

בשבילך לעזור או להתנדב היה כל כך פשוט, כל הזמן עם חיוך...

אני זוכר שהגענו אליך ברגילה הראשונה לקיבוץ, היינו אצלך בחדר, שתינו, אכלנו וכמובן צחקנו. אחר כך הלכנו לכינרת ובערב לקחת אותנו לפאב של חבר שלך, יותם, בקיבוץ מעגן, ופחדת שאנחנו, החבר'ה העירוניים, נעשה לך פדיחות אז הלבשת אותנו בבגדים של קיבוצניקים עם קרעים.

לדעתי הספר הזה, שיצא לאור בעזרת כולם, מוכיח כמה קשה לשכוח אותך! עודד, תהיה בטוח שאנחנו לעולם לא נשכח אדם כמוך, שנהרג בזמן שהגן על המדינה, ובזכות אנשים כמוך המדינה שלנו קיימת.

למשפחת קורנפיין היקרה, אני מקווה שהמפגשים בינינו ימשכו לעוד הרבה זמן, ותמיד תדעו שאת עודד שלכם לעולם לא נשכח.

מתי ברוכים

להיפרד,

להיפרד, זה כל מה שהיית מבקש.

להיפרד ממך כמו שצריך, להסתכל בעיניים ולהבחין בחיך.

להסתכל בעיניים ולראות את הגבר הגדול והחזק.

להסתכל בעיניים ולהגיד תודה על החוויות, על ההכרות שלנו.

לומר תודה על האמון שנתת בי .

לראות אותך לפני שאתה הולך.

לשמוע אותך, את מלתייך האחרונות.

ללוות אותך בדרכך האחרונה, ללוות כמו שאתה ליווית אותי בכל השירות שלנו

יחד.

עודד אני מתגעגע וכואב.

עודד אתה יצרת חברויות מיוחדות שהולכות איתך ותמשכנה ללוות אותך.

כל מה שאני מבקש עודד זה להיפרד כמו שצריך עודד.

להסתכל בעיניים ולהגיד, תודה עודד.

זיו ברומברג, דצמבר 2007

"...לך עליו, עלה עליו עכשיו
מלאכי ציפורים מעליך
מלווים את צעדיך
מרחוק נדלק אור
אל תסטה כדי שתוכל לחזור..." (אהוד בנאי)

עודד ,

זוכר אותך כחייל במסייעת במחלקת סיור, חייל מצוין שנותן הכול בלי מילה של בכי או תלונה, חייל שסוחף את כולם בחיקויים ובצחוקים שרק אתה ידעת לעשות.

זוכר איך בתור הרס"פ של הפלוגה הייתי רואה אותך מסתובב תמיד מרושל, אף פעם לא שם לב להופעה הצבאית החיצונית. הייתי מתעצבן, רותח, ואז מבין שזה לא בא ממקום של "לזרוק על המערכת" אלא ממקום של גישה לחיים, של מי שפשוט לא שם לב ל"איך אני נראה".

חבל, חבל שרק אחרי מותך יצא לי לדעת מי זה עודד קורנפיין באמת, האמן, המוסיקאי, החבר האמיתי, ואני יכול להמשיך בתיאורים כאלה עוד ועוד... רק לאחר מותך, בכל המפגשים, עולים סיפוריך מהחברים מהעמק, מהצבא וממשפחתך הכל כך מיוחדת.

בהזדמנות זו אני גם מתחייב לך ולמשפחתך, מכיוון שאני אחרון האנשים בגדוד שהכיר אותך, מתחייב אני להמשיך ולהעביר את סיפור גבורתך לאחרון החיילים בכל הזדמנות.

תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים, אמן.

בהערכה ובהצדעה, רועי לוי

המילה "קורנפיין" היתה בפלוגה מילה נרדפת לשמחת חיים. היית הבחור הכי מצחיק בפלוגה, תמיד מחייך, לא משנה מה היה תמיד חייכת. יש כל מיני סוגים של חיוכים, יש חיוך של שימחה ויש של התנשאות, יש חיוך של עצב ויש חיוך ציני, אבל אותו חיוך, אותה הבעה ספונטנית שלך שיקפה אצלך את הנפש, את נשמתך הגדולה, והחיוך שלך היה חיוך של תמימות וחיוך של שלמות.

אני זוכר בקו צפון שיום אחד אני יושב במשרד ואני שומע בחוץ הרבה אנשים צוחקים. פתאום נכנס אחד המפקדים ואומר לי: "מורשת, אתה חייב לצאת לראות משהו". יצאתי החוצה ואני רואה את כל המוצב עומד ובאמצע עודד עושה חיקויים. הוא חיקה את כל החיילים והמפקדים כולל אותי, וכולם עמדו סביבו והתפקעו מצחוק. אומרים שכל העולם במה ואתה עודד היית במרכז הבמה.

עודד – כשמך כן אתה, תמיד מעודד את כולם, במיוחד את חבריך. על אף שקיבלת את הפק"ל הכי קשה – ה"נגב", הצלחת להיות הנגביסט הכי טוב בפלוגה. תמיד סחבת הכי הרבה, תמיד היית הכי עסוק ולמרות הכל תמיד עודדת והצחקת את כולם, גם ברגעים הכי קשים. אנחנו יודעים שלא איבדת את חייך אלא נתת אותם. נתת אותם למעננו ולמען כל אזרחי מדינת ישראל. עודד, נפלת כגיבור כאשר נטלת חלק בחיפוש אחר מרצחים שפלים שביקשו לפגוע באזרחים תמימים, בנשים וילדים. האמנת בצדקת הדרך כמו שכל חיילי ומפקדי צה"ל מאמינים שמה שהם עושים זה פשוט הצלת חיים של אזרחים תמימים.

אני זוכר את הפנים השמחות והצחוק שלך. צחוק כזה של "יהיה בסדר" ו"קטן עלינו" השובה כל אחד ואחד אשר בא במגע עימו. זה לא צחוק רגעי בר חלוף אלא שהוא ביטא את המהות הפנימית שלך, מהות המבטאת את ההסתכלות מלמעלה של הדברים, לא לקחת קשה את המציאות, הכל יהיה בסדר. משפחת קורנפיין, גידלתם בן לתפארת. היו גאים בו כמו שהוא היה גאה בכם. ולך עודד, אנחנו מתגעגעים, אוהבים ובעיקר גאים בך.

מפי המ"פ לשעבר, סרן אלון מורשת

אני זוכר איך לקראת סוף המסלול נסענו באוטובוס מאום דארג' לטול כרם.
עצרנו באמצע הדרך באיזו מכולת, וקנינו אננס ושוקולד. הגענו למוכרת לשלם
ועודד שם את האננס על הראש והוציא לה לשון, היא קלטה אותו ונקרעה
מצחוק.

אביב סימונוב

אני לא אשכח את "התיפוף" הראשון שלך, במטבח במוצב "לבנה", שבגבול
הצפון, כאשר אתה ואני היינו רוב הזמן תורני מטבח יחד.
כל פעם שהיית חותך לפלוגה שלמה סלט ירקות, לא ידעתי אם אתה חותך
סלט באמת או רק מתופף על הסירים.
תמיד נתת לי תחושה שאני בכלל לא במסגרת צבאית וכל תורנות במטבח איתך
הייתה חוויה.
לעולם לא אשכח חבר כמוד, שנהרג בזמן שהגן על המדינה והיה גיבור.
שלך לעולמים, עמי רווח

אפשר לכתוב על עודד המון דברים, אבל מי שלא עבר את החוויה של להיות איתו, לישון, להריח, ומה לא, לא יבין עד כמה קשה לתאר במלים פשוטות אלו את עודד. לי אישית הוא היה ממש כמו אח, ולא רק חבר מהצבא. לי אישית אין אח במשפחתי הקרובה, ועכשיו המצב חזר לקדמותו.

איך אפשר לא להעריץ ולאהוב בן אדם שתמיד היה מחייך ולוקח את החיים בפשטות. הוא שימש לי כדוגמא אישית, ולכן החברות בינינו והחיבור היו ללא ספק מההתחלה. עודד היה איש אדיר, וחזק מאד. מה שלאחרים קשה היה לו קל, וכשהוא היה רואה מישהו עצוב ישר היה בא ומנסה להשכיח לו את העצב באיזה בדיחה מצחיקה או חיקוי מדהים. אני יודע עד כמה עודד אהב את האון ואי אפשר לדמיין עד כמה הוא אהב את אלעד שבשבילו היה מודל לחיקוי, ולא רק אח וחבר. כשאני מסתכל על אלעד אני רואה את עודד.

אני הייתי הראשון לקבל טלפון מזיו. הוא לא יכול היה לדבר וברקע נשמעו רק קולות ירי. שאלתי את זיו: "מה קרה?"

בתחילה הוא לא ענה לי ולבסוף אמר לי בקול רועד: "רמי, קורנפיין נהרג!" שאלתי אותו אם זו עוד אחת מהבדיחות שלו ושל עודד. הוא לא ענה ואז אמר לי שוב: "רמי, קורנפיין נהרג, ותודיע לכל החבר'ה שזה מה שקרה".

לא יכולתי לבכות. רציתי ולא יצאו לי דמעות, כי ידעתי שזה לא מה שעודד היה רוצה שיקרה, וגם המשכתי לא להאמין.

ביכולתי לכתוב עוד המון דברים, אך את מה שאני מרגיש עד היום ואת שהרגשתי אז כשעודד עוד היה חי אשאיר לעצמי ואשאיר בינינו, אחי היקר. איבדתי בשנייה ארוכה אחת איש יקר, בן אדם מקסים, חבר לחיים, ואח למצבים קשים ושמחים יחדיו.

אוהב ואזכור לעד את עודד כי עודד יש רק אחד והוא השאיר אותנו לבד.

מאת רמי עיסאווי
שלום חבר

אני זוכר,

אני זוכר איך לפני פעולות היינו צובעים את הפנים. איך הנשק היה דרוך ומוכן, נקי ומצוחצח. האפוד כבר היה על הגוף, והקסדה על הראש. חיוך אחרון, התרגשות, תפילה קטנה בלב. והנה יוצאים כמו אבירי השולחן העגול לעוד מלחמה בכוחות האופל. הרי היינו לוחמי האור. האמנו בכך שיש לנו זכות קיום. זכות להגן על אותן אמא וילדה שישנות במיטותיהן בשעת הפעולה, ולא מודעות כלל לסיכון.

לוחמי האור לא בוכים. כזה היה עודד בעיני. עושה את המוטל עליו בצורה הכי טובה שיכול היה לעשות, ומצליח להשחיל גם בדיחה וחיוך, להקל על המתח, העייפות והכאב.

עד אותה התקלות ארוורה הכול נראה היה כמו משחק. שום דבר לא נתפס כאמיתי אבל באותו לילה לפני 6 שנים הכול השתנה. באותו לילה מסויט ושחור משחור איבדתי חבר אך גם איבדתי משהו אצלי. יצאתי מאז למבצעים נוספים אבל המשחק כבר נגמר, חבל שאי אפשר לא להפסיד...

עודד נשאר בשבילי כבן 20 אך מתבגר וגדל יחד איתי, בי. מעולם למעשה לא נפרדנו. אחים לנשק, אחים בדם – משפחה חמה בלב. עודד נתן לי 2 דברים לזכור בחיי: הוא קרא לי "עורב", ולכן בכל פעם שעורב חג מעליי וקורא לי אני יודע שזהו עודד, ואני מנופף לו לשלום ומחייך. והדבר היפה יותר: עודד לימד אותי לחייך ולשמוח ולצחוק ולקחת דברים בקלות.

אני מודה לו מאוד. אני מבקש סליחה על כך שלא הצלחנו לשמור על המלאך היקר הזה בעולם שבה זקוק למלאכים ולוחמי אור. והאור עודנו מאיר

גיא עמנואל

לעודד,

לצערי הכרתי אותך לתקופה לא ארוכה של 8 חודשים, אבל גם בתקופה כזאת קצרה אין ספק שיכולתי לשים לב כמה מיוחד ושונה אתה. אני לא אשכח את הסצנות הקומיות שהיית כל פעם מבצע בתקופה הכי קשה בשבילי, הטירונות. כל פעם הצלחת מחדש להפתיע אותי עם ההצגות שהיית עושה, אם זה באמצע מד"ס כשאתה לובש את הטייטס הירוקים והלא קשורים שלך (שגרמו לך להיראות כמו אשר מזבנג) ואם כשהגענו בתחילת הטירונות כמה חיילים לבסיס עדשה לשמור עליו והיה יום גשום ומבאס, אני לא אשכח כמה הצחקת אותי שם... תמיד ידעת לשמור על מצב רוח טוב, גם בזמנים היותר קשים...

אני גם לא אשכח את הנסיעה לבסיס קלע ברמת הגולן, נסיעה של כמה שעות מהבא"ח שישבתי לידך כל הדרך ויצא לנו לדבר קצת יותר מאשר בדרך כלל. יש לי ממש את התמונה בראש של גשר בנות יעקב כשאתה מראה לי שאחיד לקח אותך לשם... ואז כשהגענו לבסיס והיו שם חיילים מחטיבת גולני, אני זוכר

את כל השטויות שאמרת עליהם ושוב עזרת לי לצחוק... תודה.

גלעד פוקס

עודד,

עברו השנים, הדרכים של כולנו התפצלו, לפעמים לטובה, לפעמים לרעה. אבל אתה, נשאר אתו בן אדם, פשוט, מצחיק, מפתיע וכזה מיוחד, נשארת באותו מקום עצוב וכואב.

התרחקתי לאט ובלי כוונה מהתקופה הזאת של הצבא, בלי לשים לב באמת לכל החברים מהכיתה, מהמחלקה, מהפלוגה. אצלנו, אומרים "סה לה ווי..." זה התחיל ביום שהשתחררתי, הרבה לפני כולם וקצת לפני "חומת מגן". הייתי איתכם בעצם רק ברגעים הטובים של המסלול, והייתי כבר רחוק בחזרה, בצרפת, ברגעים האמתיים והקשים. לקח לי זמן עד שהפסקתי להרגיש אשם על שלא הייתי איתכם אז, כשבכל שנייה אחד מכם, החברים היקרים, יכול להיפגע ולהעלם. וזה נפל עליך. באותו יום הייתי בפריס, אצל חברים של המשפחה לארוחת שישי. כל הערב שאלו אותי "איך זה להיות חייל בצה"ל?", והם הסתכלו עליי כעל גיבור. רק חשבתי שאני עונה על שאלותיהם, ולא ידעתי כלום. זאת הבנתי כשבאמצע סיפורים על הטירונות, אימא שלי התקשרה אליי מהארץ ומסרה לי את ההודעה הרעה בעולם, לקחו אותך. אתה יודע מה עשיתי? ברחתי משם, בריצה ובבכי. ברחתי כי התייחסו אליי כמו גיבור, בזמן שגיבור אמיתי גסס בג'נין. גיבור אמיתי שמגן בחייו על אנשים אחרים. לקח לי המון זמן להבין שגם אם עוד הייתי אתכם זה לא היה משנה שום דבר. אתה היית הכי טוב מכולם, והכי חשוב לכולם, ובגלל זה החיים הציניים בחרו בך, וזה כבר לא בשליטתנו. אני קיבלתי תעודת זהות כשעליתי לארץ ב-1999, למדתי עברית באולפן בירושלים, התגייסתי ב-2000, למדתי עברית בצבא, השתחררתי בינואר 2002, חזרתי לצרפת, ורק בביום שישי ה-5 לאפריל 2002 הפכתי להיות ישראלי בפעם הראשונה. ביום הזה, כמו כל הישראלים שהכרתי, איבדתי גם אני אח וחבר.

אחי, אני לא אשכח אותך לעולם. ואיך אני אשכח אותך? כל שנה, בראשון לדצמבר, ביום ההולדת שלך שהוא יום אחד לפני שלי, לא יוצא לי מהראש שבחצות אני אהיה מבוגר בעוד שנה, ואתה לא. ביום הזה אני כל כך חושב עליך למעלה, על המשפחה שלך, ועל החיים שאי-אפשר להבין.

אוהב אותך, יונתן (פרנקפורטר)

חלומות

אני חולם שאני בוכה. לילה שלם אני בוכה.
נותן לדמעות לזרום מהעיניים כאילו היו מפלים מופלאים.
אני בוכה על מה שהיה, על מה שקרה, על מה שעוד יקרה.
לא תמיד אתה מופיע, אבל כשאתה בא, אתה בוכה ביחד איתי.
בוכה לילה שלם.
אתה בוכה על מה שהיה, על מה שקרה, על מה שעוד יקרה.
ואני מתעורר בבוקר ומרגיש הקלה.
ופותח את הספר סוף טירונות או את החוברת לזכרך
ועצוב לי, אבל אני מעלה חיוך,
כי אני יודע שגם אתה מחייך...

תומר צור

רציתי לספר לך הרבה דברים...

רציתי שתדע שהחיים שלנו פה ממשיכים...

מתי כבר עוד מעט עורך דין, חלק מהחבר'ה גם מתחתנים, כולנו חזרנו

מטיולים וגם אני עוד מעט מסיים את הלימודים.

בשבילי אתה נשאר תמונה קפואה של החיים.

בן 20 עם חיוך טיפשי מרוח על הפנים.

עודד אני זוכר את אותם הימים, כשהיינו לומדים להכיר אחד את השני בין

קירות המוצבים, במחסומים, בסיוורים ובשמירות.

כבר אז ידעתי שהכרתי חבר לחיים, שיהיה לצידי בכל הדרכים והאירועים

החשובים לי.

עודד, הגורל זימן אותנו לישון מיטה לצד מיטה מהיום הראשון בטירונות,

אני שהגעתי מהעיר פוגש אותך, ורואה אדם אחר עם סגנון חיים שונה משלי.

בשבילי ייצגת את ארץ ישראל הישנה והטובה, את "הטיפוס" הקיבוצניק של

פעם.

לעיתים אני מדמיין מה היום היית עושה בחיים?

הניחוש הטוב ביותר שלי הוא שהיית עובד בשדות ובגידולים החקלאיים,

שאותם כל כך אהבת ושהרגשת שהם חלק ממך, חלק בלתי נפרד ממהות חייך.

עודד, אני מתגעגע, והחיים לפעמים מהירים, ואנשים נוטים לשכוח דברים.

אבל תדע, אתה תמיד לצידי באהבה שלך למוסיקה, בתופים, הכינרת, ההומור

שלך והדרך שבה הסתכלת על החיים...

אותם אני לעולם לא אשכח והם יהיו נצורים בליבי.

אוהב אותך, חבר שלך תומר (קליין)

דברים מתוך יומני האישי בטיול לדרום אמריקה שנקראו באזכרה, בשנה הרביעית למותו של עודד

כולי התרגשות, עוד חמישים מדרגות ואני נחשף לאחד מאתרי הארכיאולוגיה
היפים והקסומים בעולם. למאצ'ו פיצ'ו אפשר להגיע בהמון דרכים. גלי בחרה
להגיע ברכבת ומשם באוטובוס. לי היה ברור שאת המאצ'ו פיצ'ו – העיר אותה
בנו בני האינקה כדי להסתתר מהספרדים בגובה 3000 מ' בין הרים וג'ונגלים –
אני הולך לעשות בטרק. מסלול של ארבעה ימים בתוספת נופים עוצרי נשימה
ושרידים הסטוריים לאותה תרבות עתיקה. הקטע המחבר בין האתר למסלול
האינקה מורכב מאלפיים מדרגות, תלילות המסלול והאוויר הדליל מקשה על
הנשימה. חמישים מדרגות לפני הסוף אני מרגיש כמו משה לפני הכניסה
לארץ המובטחת, חסר סבלנות, רוצה כבר לראות את המאצ'ו פיצ'ו. אבל ידעתי
שאני צריך לעשות משהו לפני, נעצרתי, התיישבתי על סלע גדול מול אחד
הנופים היפים בעולם והדלקתי סיגריה בשבילו – בשביל עודד.
עודד נשאר בבית – בישראל. כבר 3 שנים הוא גר בין מטעי הבננות של קיבוץ
האון בשקט ובשלווה הכל כך לא אופייניים לו. את הסיגריה הזו ידעתי שאני
צריך לעשן לבד, לא ידעתי איך, ואם בכלל, לספר לגלי על עודד.
לי ולו היה שם לכל סיגריה. סיגרית הבוקר – זו עם הקפה השחור שמזכירה
לך שעדיין יש לך קרומי בוקר בין העיניים. סיגרית אמצע – זו סיגריה שאתה
מעשן שאתה באמצע משהו, בד"כ אתה מעשן אותה בלי ידיים בפות פועל
בניין. וכמובן סיגרית לילה, ההיא שאחריה אתה יודע שסיימת את היום,
מצחצח שיניים ונכנס למיטה. עודד תמיד היה מעיר לי על צורת העישון "אחי,
מה אתה מעשן מהר כל כך, תירגע, תחנה מכל שאכטה". התיישבתי לי על
הסלע, מול הנוף היפה בעולם, נהנתי כל כך מכל שאכטה וקראתי לסיגריה הזו
- סיגרית עודד. חיום לפני שלוש שנים עודד עבר לגור בבית הקברות של קיבוץ
האון, בין מטעי הבננות, בשקט והשלווה הכל כך לא אופייניים לו.
והוא כל כך חסר.

חדר קפלן

עודד

השנים חולפות ואתה עודד אינך עימנו, אתה נשארת ילד תמים עם חיוך רחב
על פניך כמו שתמיד חייכת

אני זוכר אחי איך כשהיינו בצפון אני, עמי, רוני, ורמי היינו משגעים אותך
לפני שהלכנו לישון כל ערב בחדר

"עודד תחקה את זה ואת זה ואת המ"מ ההוא"

לא נתנו לך לישון

איתך, חבר יקר, תמיד היה כיף לצחוק על כולם, ולא משנה כמה רע היה לנו
בבסיס או במוצב

עודד, לא עובר יום מבלי שתעבור בי איזו מחשבה עליך, או זיכרון, רק זיכרונות
שמחים נשארו לנו בלב, על כמה טוב שהיה לנו חבר כמוך

עודד, תמיד שמך יסמל זיכרון טוב בליבי ותמיד אזכור אותך כחבר, אח בלב
ובנפש

עודד, המדינה שלנו בנויה על חברים כמוך שנתנו נפשם למען מולדתנו, ובזכות
חברים כמוך יש לילדים חיוך על פניהם, על שהם יכולים לחיות בארץ ישראל

משפחת קורנפיין היקרה, ילדכם עודד הוא גיבור ישראל

בן-לי רוזנר

תתעודד אמר לי חבר "יהיה בסדר הכול יעבור"
המשיך והוסיף "אין מה לעשות החיים לא קלים"
ואני שמעתי עודד.

פתאום נאטמו אוזניי ולא שמעתי מילה ממה שהחבר אמר לי.
הפלגתי בדמיון ללא שליטה, ומחשבות על עודד צפו בראשי.
דמיינתי איך אנחנו נוסעים לבקר את עודד בקיבוץ האון אחרי שהוא חזר
מהודו או טיול אחר של אחרי צבא.
דמיינתי איך הוא נהייה קירח כי בינינו השיער שלו היה בנסיגה עוד בתקופת
הצבא.

דמיינתי איך עודד בא לבקר במרכז ואנחנו יוצאים לשתות בירה בתל אביב
וחשבתי לעצמי שאם אני מצוברח או עצוב בטוח הייתי מתקשר לעודד והיינו
מדברים שטויות וצוחקים בטלפון.
ואחרי ששמעתי תתעודד פעם נוספת לא התעודדתי - כי אין עודד
והנה הזמן עובר ואני חושב לעצמי איך קורה שמתים צעירים בריאים וחזקים
כמו עודד, ושהזמן לא מרפא וככל שהוא עובר זה כואב יותר, קשה יותר, ועצוב
יותר.

אז אני לא מתעודד - כי אין עודד

שגיב שלמה

אני מנסה להיזכר בבוקר הזה, ובשבוע הזה, איפשהו במאי. בשנת 2001. אני מתרכז ומתאמץ לנסות ולהרגיש שוב את הקור הנורא בהשכמה, את הגוף המלוכלך והדביק, את השריטות מהקוצים והאבנים, את הריח החרیف של האדמה הנודף מהמדים בערב, כשחוזרים לאוהל. הכול מעורר סיפוק בדיעבד, ותחושה של התגברות, אבל מתוך הזיכרון עולים גם רגעים שעוררו חיוך, ואפילו צחוק, גם תוך כדי שחוינו אותם, ולמרות כל הקושי הנורא שמסביב. כמעט כל הרגעים האלו היו שייכים רק לאדם אחד, לעודד קורנפיין.

באותו בוקר שאני מנסה להיזכר בו לקחו אותנו לבצע תרגיל מחלקה מפרך ישר מהמיטה. השמיים היו אפורים, והיום היה לח ומחניק. המ"פ נזף בנו שבעצם נפלנו כולנו בדרך אל היעד, וכעונש על ביצוענו הוחלט שה"פצוע" על האלונקה יהיה עודד, שלא היה בחור קטן, מה גם שהוא נדרש לעלות עליה עם ה"אפוד נגב" שלו. זו הייתה בלי ספק האלונקה הכבדה ביותר שסחבתי בצבא, ונגררנו איתה ככה בין הגבעות במסלול ארוך ומפותל במיוחד. אבל מעולם גם לא צחקתי כל כך בסיטואציה כזאת.

תפקיד החייל שעל האלונקה הוא לסמן, באופן המינימאלי והמקצועי ביותר מתי אלה שסוחבים אותו אמורים להתחלף ביניהם. עודד באמת הקפיד לסמן, כל חצי דקה, אבל במקום לעשות תנועה קלה עם האצבע הוא פרש את הידיים שלו לצדדים, בתיאטרליות, ומחא כפיים. כמו כולם צחקתי לעצמי, ובזווית העין גם הסתכלתי בחשש על הסמל, שבפעם הראשונה עוד הבליג על ההתגרות. בפעם השנייה הוא כבר היה קצת נבון, ופלט את ה"קורנפיין!" הכל כך מוכר שלו. עודד לא נשאר חייב, משך את הסנטר אחורה ושאל "בתמימות" כשראשו המהופך מופנה כלפינו "מה עשיתי?". ואנחנו הלכנו, ונגררנו, ודי סבלנו, אבל גם כל כך צחקנו. הסמל כבר באמת התעצבן, אבל לא יכולנו להתאפק. "תפסיק עם זה!". בינתיים שוב עברה חצי דקה ותוך כדי שעודד שואל בתמימות "עם מה להפסיק?" הוא עושה זאת שוב, הפעם בהפגנתיות גדולה יותר. ככה הלכנו, עד לבסיס, ועודד, שבאמת שיחק באש והיה עלול לשלם בשבת על ההתגרות המתמשכת הזאת, המשיך להתעקש. להתעקש שאפילו בבוקר כזה יעלה לכולנו חיוך על הפנים.